

ΑΡΙΘΜΟΣ 289 /2017

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΤΡΙΜΕΛΟΥΣ ΠΛΗΜ/ΚΕΙΟΥ ΗΛΕΙΑΣ
Συνεδρίαση της 9ης Μαρτίου 2017

Δικαστές κλπ	Κατηγορούμενοι	Πράξεις
Αναστάσιος Σκλήρης Προεδρεύων Πλημ/κης Επειδή κωλύονται οι Πρόεδροι και οι αρχαιότεροι δικαστές	Ι. Γ. του Γ.	Ψευδορκία μάρτυρα
Βασιλική Μουργκόγια Πλημμελειοδίκης	Θ. Π. του Ν.	Ηθική αυτουργία στην ως άνω πράξη από κοινού και κατά συρροή
Στυλιανή Γαραντζιώτη Πταισματοδίκης Πύργου που ορίστηκε με την υπ' αριθμ. 41/2017 πράξη της Προέδρου Πρωτοδικών Ηλείας (επειδ. κωλ. οι τακτικοί Δικαστές)	Ι. Β. του Δ. Παρών Μ. Β. το γένος Π. Β.	
Ευάγγελος Μιχαήλος Αντεισαγγελέας (Επειδή κωλύεται η Εισαγγελέας Πρωτοδικών)	Παρούσα Άπαντες κάτοικοι Καράτουλα-Ηλείας	
Σοφία Καυκανιώτη Γραμματέας		

ΕΚΘΕΣΗ ΠΡΑΚΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΗ

Στη σημερινή συνεδρίαση του Δικαστηρίου τούτου, που έγινε δημόσια στο ακροατήριό του, ο Πρόεδρος, εκφώνησε τα ονόματα των κατηγορουμένων, από τους οποίους δεν εμφανίστηκαν οι 1ος, 2ος κατηγορούμενοι και εμφανίστηκαν οι 3ος, 4η κατηγορούμενοι.

Στο σημείο αυτό, έλαβε το λόγο ο δικηγόρος του Πρωτοδικείου Ηλείας, Αντώνιος Μπαχούρος και δήλωσε ότι εκπροσωπεί τους 1ο, 2ο

κατηγορούμενους στην παρούσα δίκη, προσκομίζοντας τις από 31-01-2017 και 13-02-2017 σχετικές εξουσιοδοτήσεις .

Στη συνέχεια αναγνώσθηκαν μετά από πρόταση του Εισαγγελέα, οι ανωτέρω εξουσιοδοτήσεις των 1ου, 2ου κατηγορουμένων.

Ο Εισαγγελέας αφού πήρε το λόγο, πρότεινε να γίνει δεκτή η εκπροσώπηση των 1ου, 2ου κατηγορουμένων δια του παραπάνω συνηγόρου υπερασπίσεως.

Ο συνήγορος υπεράσπισης των 1ου, 2ου κατηγορουμένων πήρε το λόγο και πάλι και ζήτησε την παραδοχή της εκπροσωπήσεως των 1ου, 2ου κατηγορουμένων από αυτόν.

Μετά από αυτά ο Πρόεδρος με την παρουσία και της Γραμματέα κατάρτισε και σε δημόσια συνεδρίαση δημοσίευσε την παραπάνω απόφαση του, η οποία έχει ως εξής :

Από τη διάταξη του άρθρου 340§2 Κ.Π.Δ., όπως αντικαταστάθηκε με τα άρθρα 24§1 Ν.3160/2003 και 13 Ν.3346/2005 προκύπτει ότι, σε πταίσματα, πλημμελήματα και κακουργήματα επιτρέπεται να εκπροσωπείται ο κατηγορούμενος από συνήγορο, τον οποίο διορίζει με έγγραφη δήλωσή του, η οποία γίνεται κατά τις διατυπώσεις του τρίτου εδαφίου της παραγράφου 2 του άρθρου 42 και πρέπει, με ποινή απαραδέκτου, να αναφέρει την ακριβή διεύθυνση κατοικίας ή διαμονής του κατηγορουμένου, στην περίπτωση δε αυτή ο τελευταίος θεωρείται παρών και ο συνήγορός του ενεργεί όλες τις διαδικαστικές πράξεις γι' αυτόν. Από τη διατύπωση των παραπάνω διατάξεων καθίσταται σαφές ότι ο κατηγορούμενος επιτρέπεται να εκπροσωπείται στη δίκη από συνήγορο υπερασπίσεως, τον οποίο διορίζει με δήλωσή του κατά τις διατυπώσεις του άρθρου 42§2γ'Κ.Π.Δ., με μοναδική προϋπόθεση ότι στην ως άνω δήλωσή του αναφέρει την ακριβή διεύθυνση της κατοικίας ή διαμονής του. Στην προκειμένη περίπτωση από τις από 31-01-2017 και 13-02-2017 εξουσιοδοτήσεις των 1ου, 2ου κατηγορουμένων οι οποίες αναγνώσθηκαν δημόσια στο ακροατήριο και επί των οποίων έχει θεωρηθεί η γνησιότητα της υπογραφής των 1ου, 2ου κατηγορουμένων, κατ' άρθρ. 42§2γ'Κ.Π.Δ., αποδεικνύεται ότι οι 1ος, 2ος κατηγορούμενοι εξουσιοδότησαν τον παριστάμενο για λογαριασμό τους δικηγόρο-Αντώνιο Μπαχούρο του Δ.Σ Ηλείας , προκειμένου να παρασταθεί γι' αυτούς στην παρούσα δίκη και να τους εκπροσωπήσει. Επομένως, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί στην προηγούμενη νομική σκέψη, πρέπει να γίνει δεκτή η εκπροσώπηση των 1ου, 2ου κατηγορουμένων δια του παραπάνω συνηγόρου υπερασπίσεώς του, δεδομένου ότι στην ως άνω εξουσιοδότησή τους αναφέρεται η ακριβής διεύθυνση της κατοικίας τους.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ την εκπροσώπηση των 1ου, 2ου κατηγορουμένων-Ι

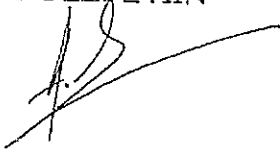
Γ του Γ και Θ Π του Ν , κατοίκων Καράτουλα-Ηλείας στην παρούσα δίκη, δια του συνηγόρου υπερασπίσεώς τους Αντωνίου Μπαχούρου του Δ.Σ Ηλείας.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε αμέσως στο ακροατήριο.

Στον Πύργο, την 9η Μαρτίου 2017

Ο ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

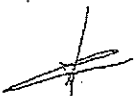

Μετά την απαγγελία της παραπάνω απόφασης, οι 3ος, 4η κατηγορούμενοι αφού ρωτήθηκαν για τα στοιχεία της ταυτότητας τους απάντησαν ότι ονομάζονται όπως παραπάνω αναφέρονται και ότι διορίζουν συνήγορο για να τους υπερασπιστεί την δικηγόρο του Πρωτοδικείου Ηλείας Αναστασία Κοντολέτα.

Ο Πρόεδρος είπε στους κατηγορούμενους να προσέχουν την κατηγορία και να παρακολουθήσουν την συζήτηση στο ακροατήριο. Επίσης τους είπε ότι έχουν δικαίωμα να εκθέσουν τους ισχυρισμούς τους και να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους ύστερα από την εξέταση κάθε μάρτυρα και την έρευνα κάθε αποδεικτικού μέσου.

Ο Εισαγγελέας αφού έλαβε το λόγο, ανέφερε συνοπτικά τις πράξεις για τις οποίες κατηγορούνται οι κατηγορούμενοι και, είπε ότι για την υποστήριξη της κατηγορίας, κάλεσε μάρτυρα αυτήν που αναφέρεται στο κατηγορητήριο, το όνομα της οποίας εκφώνησε ο Πρόεδρος και βρέθηκε απύσχα.

Ο Πρόεδρος ρώτησε τους κατηγορούμενους και την συνήγορο υπεράσπισής τους, αν κλήτευσαν μάρτυρες υπεράσπισης και αυτοί απάντησαν αρνητικά.

Στο σημείο αυτό της δίκης εμφανίστηκε ο δικηγόρος-Ηλίας Δημακόπουλος του Δ.Σ Αθηνών, ο οποίος δήλωσε ότι ενεργεί για λογαριασμό της Β Μ του Π κατοίκου Αγ. Παρασκευής Αττικής-Ευριπίδου αρ. 13, δυνάμει της από 29-2-2016 εξουσιοδότησεως με την οποία του δίνεται η ειδική εντολή και η πληρεξουσιότητα να παραστεί και εκπροσωπήσει την ανωτέρω εντολέα του και να δηλώσει παράσταση πολιτικής αγωγής κατά των εναγομένων-κατηγορουμένων και ζητεί να υποχρεωθεί κάθε ένας από τους 3ο, 4η κατηγορούμενους να της καταβάλει το ποσό των εκατό (100,00) ευρώ και κάθε ένας από τους 1ο, 2ο κατηγορούμενους το ποσό των σαράντα (40,00) ευρώ, ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που της προκάλεσε το αδίκημα των κατηγορουμένων, με την επιφύλαξη να διεκδικήσει μεγαλύτερο ποσό ενώπιον των Πολιτικών Δικαστηρίων. Αναφέρθηκε δε στο υπ' αριθμ. 3864174 ΣΕΙΡΑ Α παράβολο Δημοσίου το οποίο κατατέθηκε με την υποβολή της μηνύσεως, από το οποίο προκύπτει ότι πληρώθηκε το ανάλογο δικαστικό ένσημο και παρίσταται ο ίδιος ως πληρεξούσιος δικηγόρος.

Στο σημείο αυτό της δίκης οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των κατηγορουμένων αφού πήραν το λόγο προέβαλλαν αίτημα αυτοπρόσωπης εμφάνισης της μάρτυρα -πολιτικώς ενάγουσας και την αναβολή της δίκης κατ'άρθρο 352 Κ.Π.Δ.

Ο συνήγορος υπεράσπισης της πολιτικώς ενάγουσας προέβαλε αντιρρήσεις ως προς το αίτημα της αυτοπρόσωπης εμφάνισης της πολιτικώς ενάγουσας και την αναβολή της δίκης κατ'άρθρο 352 Κ.Π.Δ.

Ο Εισαγγελέας και το Δικαστήριο επιφυλάχθηκαν να αποφανθούν επί του αιτήματος .

Στο σημείο αυτό οι συνήγοροι υπεράσπισης των κατηγορουμένων , αφού πήραν το λόγο προέβαλλαν ένσταση, κοινούς αυτοτελής ισχυρισμούς , αντιρρήσεις κατά της παράστασης πολιτικής αγωγής, άρθρο 211Α Κ.Π.Δ και την εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 60 παρ. 1 Κ.Π.Δ., τους οποίους ανέπτυξαν προφορικά στο Δικαστήριο και προσκόμισαν εγγράφως για καταχώρηση στα πρακτικά , με το εξής περιεχόμενο :

ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΤΡΙΜΕΛΟΥΣ ΠΛΗΜΜΕΛΕΙΟΔΙΚΕΙΟΥ ΗΛΕΙΑΣ

ΕΝΣΤΑΣΗ – ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ

1. ΑΝΤΙΡΡΗΣΕΙΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ

2. ΑΡΘΡΟ 211^Α ΚΠΔ – ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΣΥΓΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΥ (δικονομική απαγόρευση)

3. ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΔΙΑΤΑΞΕΩΝ ΑΡΘΡΟΥ 60 παρ.1, [61] ΚΠΔ.

1. Ι Β του Δ , κατοίκου της τοπικής κοινότητας Καράτουλα, της Δημοτικής Ενότητας Ωλένης, του Δήμου Πύργου.

2. Μ συζ. Ι Β , κατοίκου της τοπικής κοινότητας Καράτουλα, της Δημοτικής Ενότητας Ωλένης, του Δήμου Πύργου.

3. Θ Π του Ν , κατοίκου της τοπικής κοινότητας Καράτουλα, της Δημοτικής Ενότητας Ωλένης, του Δήμου Πύργου.

4. Ι Γ του Ν , κατοίκου της τοπικής κοινότητας Καράτουλα, της Δημοτικής Ενότητας Ωλένης, του Δήμου Πύργου.

✓

✓

1. Α. Σύμφωνα με το άρθρο 224 §2-1 Π.Κ. όποιος, ενώ εξετάζεται ενόρκως ως μάρτυρας ενώπιον αρχής αρμόδιας να ενεργεί ένορκη εξέταση ή αναφέρεται στον όρκο που έχει δώσει, καταθέτει εν γνώσει του ψέματα ή αρνείται ή αποκρύπτει την αλήθεια τιμωρείται με Φυλάκιση τουλάχιστον ενός έτους (ΑΠ 496/2013, Νόμος).

Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι για τη στοιχειοθέτηση του εγκλήματος της ψευδορκίας μάρτυρα απαιτείται: α) ο μάρτυρας να καταθέτει ενόρκως ενώπιον αρχής, η οποία είναι αρμόδια για την εξέταση του, β) τα πραγματικά περιστατικά, τα οποία κατέθεσε να είναι ψευδή, και γ) να υφίσταται άμεσος δόλος του, που συνίσταται στη γνώση αυτού, ότι αυτά που κατέθεσε είναι ψευδή ή ότι έχει γνώση των αληθινών, αλλά σκοπίμως τα αποκρύπτει ή αρνείται να τα καταθέσει.

Από την ίδια διάταξη προκύπτει επίσης, ότι η αρμοδιότητα της αρχής, ενώπιον της οποίας δίδεται η κατάθεση, αποτελεί συστατικό όρο του εγκλήματος της ψευδορκίας, θεωρείται δε και ως αρμόδια αρχή εκείνη ενώπιον της οποίας είναι δυνατόν, κατά διάταξη νόμου, να γίνει ένορκη κατάθεση κάποιου, η οποία να μπορεί στη συνέχεια να ληφθεί υπόψη ως έγκυρο αποδεικτικό μέσο από Αρχή, που είναι και αυτή αρμόδια προς διάγνωση κάποιας διαφοράς. Εξάλλου, οι συμβολαιογράφοι είναι αρμόδιοι για τη λήψη ενόρκων βεβαιώσεων μαρτύρων, κατά τον Κώδικα συμβολαιογράφων (άρθρο 1 παρ. 1 εδ. δ' του Ν. 670/1977, ήδη άρθρο 1 παρ. 1 εδ. ε' του Ν. 2830/2000), εφόσον αυτές πρόκειται να χρησιμοποιηθούν ως νόμιμο αποδεικτικό μέσο, όπως σε δίκη ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου κατά το άρθρο 270 παρ. 2 ΚΠολΔ, οπότε, αν τα βεβαιούμενα σε αυτές είναι ψευδή, πραγματώνεται η αντικειμενική υπόσταση του ανωτέρω εγκλήματος.

Πρέπει, όμως, για να μπορούν να ληφθούν υπόψη ως νόμιμο αποδεικτικό μέσο, να έχει προηγηθεί, σύμφωνα με το ανωτέρω άρθρο 270 παρ. 2 ΚΠολΔ, νόμιμη κλήτευση του αντιδίκου εκείνου που είχε την

επιμέλεια της καταθέσεως, διότι διαφορετικά δεν αποτελούν νόμιμο αποδεικτικό μέσο και δεν μπορεί να στοιχειοθετηθεί το έγκλημα της ψευδορκίας μάρτυρα για όσα περιστατικά περιέχονται σ' αυτές.

Περαιτέρω, για την πληρότητα της αιτιολογίας καταδικαστικής για ψευδορκία μάρτυρα αποφάσεως, αν πρόκειται για ένορκη βεβαίωση του δράστη, πρέπει να αναφέρεται σ' αυτήν, εκτός άλλων, η διαπίστωση από το δικαστήριο της ουσίας, ότι η ένορκη βεβαίωση έχει ληφθεί μετά από νόμιμη και εμπρόθεσμη κλήτευση του αντιδίκου εκείνου, με επιμέλεια του οποίου έχει ληφθεί η ένορκη βεβαίωση. Διαφορετικά, η απόφαση στερείται της απαιτούμενης κατά τα άρθρα 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 ΚΠΔ ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας και δημιουργείται ο εκ του άρθρου 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' ΚΠΔ αναιρετικός λόγος.

Από την ίδια ως άνω διάταξη προκύπτει, επίσης, ότι η αρμοδιότητα της αρχής, ενώπιον της οποίας δίνεται η κατάθεση, αποτελεί συστατικό όρο του εγκλήματος της ψευδορκίας, θεωρείται δε ως αρμόδια αρχή εκείνη, ενώπιον της οποίας είναι δυνατό, κατά διάταξη νόμου, να γίνει ένορκη κατάθεση κάποιου, η οποία να μπορεί στη συνέχεια να ληφθεί υπόψη ως έγκυρο αποδεικτικό μέσο από αρχή, που είναι και αυτή αρμόδια προς διάγνωση κάποιας διαφοράς. Εξάλλου, ο Ειρηνοδίκης είναι αρμόδιος να λαμβάνει ένορκες καταθέσεις μαρτύρων, εφ' όσον αυτές πρόκειται να χρησιμοποιηθούν ως νόμιμο αποδεικτικό μέσο, όπως σε δίκη ενώπιον του πολυμελούς πρωτοδικείου κατά το άρθρο 270 παρ. 2 Κ.Πολ.Δ., οπότε, αν τα βεβαιούμενα σε αυτές είναι ψευδή, πραγματώνεται η αντικειμενική υπόσταση του ανωτέρω εγκλήματος. Πρέπει, όμως, για να μπορούν να ληφθούν υπόψη ως νόμιμο αποδεικτικό μέσο, να έχει προηγηθεί, σύμφωνα με το προαναφερθέν άρθρο 270 παρ. 2 Κ.Πολ.Δ., νόμιμη κλήτευση του αντιδίκου εκείνου που είχε την επιμέλεια της καταθέσεως, διότι διαφορετικά δεν αποτελούν νόμιμο αποδεικτικό

μέσο και δεν μπορεί να στοιχειοθετηθεί το έγκλημα της ψευδορκίας μάρτυρα για όσα περιστατικά περιέχονται σ' αυτές.

Για την στοιχειοθέτηση του εγκλήματος του άρθρου 224 παρ.1,2 ΠΚ (ψευδορκία) προκύπτει ότι απαιτείται αρμοδιότητα της αρχής ενώπιον της οποίας δίδεται η συγκεκριμένη κατάθεση. Ως αρμόδια αρχή νοείται εκείνη ενώπιον της οποίας δύναται να γίνει ένορκη κατάθεση κάποιου, που στη συνέχεια μπορεί να γίνει δεκτή από αρμόδια για τη διάγνωση κάποιας διαφοράς Αρχή. Εάν η στην αρμόδια αρχή ένορκη κατάθεση δεν μπορεί να γίνει αποδεκτή στα πλαίσια της διάγνωσης μιας συγκεκριμένης διαφοράς, τότε δεν στοιχειοθετείται το αδίκημα της ψευδορκίας (ΤρΠλημΠατρών 81/89 ΕΛΔ 34,464).

Β. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, φερόμαστε ως κατηγορούμενοι του εγκλήματος της ψευδορκίας μάρτυρα οι δυο (2) πρώτοι από εμάς και της ηθικής αυτουργίας σε ψευδορκία μάρτυρα στην ως άνω πράξη από κοινού και κατά συρροή, το οποίο έγκλημα της ψευδορκίας προβλέπεται από το άρθρο 224 §2 Π.Κ. και τιμωρείται, σύμφωνα με τα οριζόμενα στην πρώτη παράγραφο του ίδιου άρθρου.

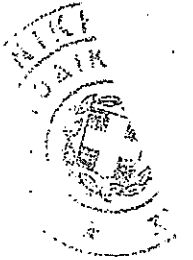
Όμως, η ανωτέρω ένορκη βεβαίωση δεν δόθηκε ενώπιον αρμόδιας Αρχής για την εξέταση μάρτυρα προς το σκοπό διάγνωσης κάποιας διαφοράς. Τουναντίον, δεν υπήρχε καμία εκκρεμής δίκη, πολιτική ή ποινική, κατά τη στιγμή που δώσαμε την ένδικη ένορκη κατάθεση και κατά μείζονα λόγο δεν υπήρχε διαφορά προς διάγνωση και πολύ περισσότερο αρμόδια αρχή για να την ερευνήσει. Όμως, χωρίς τα ανωτέρω κρίσιμα, δεν νοείται η πλήρωση της αντικειμενικής υπόστασης του αδικήματος της ψευδορκίας μάρτυρας και πολύ περισσότερο στην ηθική αυτουργία ενός (μη) αδικήματος.

Συνεπώς η εν λόγω ένορκη βεβαίωση 1^{ον} δεν εδόθη και δεν ελήφθη προς το σκοπό χρήσης ενώπιον Αρχής αρμόδιας προς διάγνωση ορισμένης διαφοράς, 2^{ον} δεν προσκομίστηκε ενώπιον Αρχής αρμόδιας

προς διάγνωση διαφοράς και επιπρόσθετα (3^ο) δεν εκκρεμούσε ενώπιον ουδενός δικαστηρίου ουδεμία αστική ή ποινική διαφορά με διαδίκους την πολιτική ενάγουσα και εμάς, ώστε να γίνει χρήση και μάλιστα κατά τις νόμιμες διατυπώσεις και όχι κατά παράβαση δικονομικών διατάξεων η εν λόγω ένορκη βεβαίωση.

Κατ' αυτό τον τρόπο, καθίσταται πρόδηλο ότι δεν πληρούται η αντικειμενική υπόσταση του αδικήματος της ψευδορκίας, καθότι, κατά τα ανωτέρω αναφερόμενα και τη ρητή διάταξη του άρθρου 224 §2 Π.Κ., η ύπαρξη Αρχής αρμόδιας να εξετάσει ένα βιωτικό συμβάν αποτελεί απαραίτητο στοιχείο για τη θεμελίωση του αδικήματος. Όμως, από τη στιγμή που τέτοια αρμόδια Αρχή δεν υπήρχε, ούτε η ένδικη ένορκη βεβαίωση είχε δοθεί για να χρησιμοποιηθεί σε κάποια Αρχή προς διάγνωση διαφοράς, ούτε χρησιμοποιήθηκε ή κατατέθηκε ποτέ σε τέτοια, δεν συντρέχουν οι όροι της αντικειμενικής υπόστασης του ανωτέρω αδικήματος και θα πρέπει η ποινική δίωξη σε βάρος μας να κηρυχθεί απαράδεκτη και να παύσουν οριστικά οι κατηγορίες.

Γ. Σύμφωνα με το άρθρο 63 ΚΠΔ, οι κατά τον Αστικό Κώδικα δικαιούμενοι σε αποζημίωση και την αποκατάσταση από το έγκλημα μπορούν να παρασταθούν ως πολιτική αγωγή στην ποινική δίκη για τη χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης ή ψυχικής οδύνης. Σε παράσταση πολιτικής αγωγής νομιμοποιείται μόνον ο "αμέσως εκ του εγκλήματος ζημιωθείς". Τέτοιο όμως δικαίωμα, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 914 και 932 του Αστ. Κώδικα, έχει μόνον όποιος έχει υποστεί "άμεση" ζημία ή ηθική βλάβη ή ψυχική οδύνη από τη διωκομένη πράξη και όχι εκείνος που ζημιώθηκε "εμμέσως" από αυτή. Έτσι οι τυχόν επερχόμενες "ανταναικλαστικές συνέπειες" εκ του αδικήματος σε βάρος άλλου, δεν καθιστούν αυτόν δικαιούχο αποζημιώσεως, διότι η ζημία αυτή είναι έμμεση (Βλ. Ad Hoc: ΑΠ 1/2000 Ποιν. Χρ. Ν/12).

[Handwritten signature]

[Handwritten signature]

Κατά την κρατούσα επιστημονική αντίληψη, δικαιούμενος σε αποζημίωση δεν είναι κάθε ένας που ζημιώθηκε παράνομα στην περιουσία του, αλλά μόνον εκείνος του οποίου προσεβλήθη δικαίωμα ή συμφέρον που ανήκει στη σφαίρα προστασίας του κανόνα δικαίου που παραβιάστηκε. Δηλαδή δικαίωμα αποζημιώσεως αναγνωρίζεται μόνο στο φορέα του προσβληθέντος δικαιώματος ή συμφέροντος, που είναι και αμέσως ζημιωθείς, ενώ δεν αναγνωρίζεται τέτοιο δικαίωμα σε τυχόν τρίτο που ζημιώθηκε έμμεσα (Βλ. Άννα Ψαρούδα – Μπενάκη, Η πολιτική αγωγή στην ποινική δίκη, σελ. 55 επόμε., Άγγ. Μπουρόπουλου : Ερμ. ΚΠΔ, β' έκδ., τόμ. Α:/112).

Η συνέπεια από τη μη νόμιμη παράσταση του πολιτικώς ενάγοντος, λόγω έλλειψης ενεργητικής νομιμοποίησης, είναι η απόλυτη ακυρότητα και η ίδρυση αναιρετικού λόγου, κατ' άρθρα 171 παρ. 2 και 510 παρ. 1Α' του ΚΠΔ (ΑΠ 1063/1999 Ποιν. Χρ. Ν/522).

Περαιτέρω, επισημαίνεται ότι, η εκ του άρθρου 64 παρ. 2 ΚΠΔ ευχέρεια παράστασης του πολιτικώς ενάγοντος "προς υποστήριξη της κατηγορίας", προϋποθέτει την ενεργητική νομιμοποίηση αυτού, κατά την προεκτεθείσα έννοια.

Κατά πάγια νομολογία του Αρείου Πάγου, δεν είναι δυνατή η παράσταση πολιτικής αγωγής σε ποινική δίκη που αφορά παράβαση ποινικής διάταξης, αντικείμενο προστασίας της οποίας είναι αποκλειστικά το γενικό συμφέρον του κοινωνικού συνόλου. Στις περιπτώσεις αυτές η τυχόν προσβολή και ιδιωτικών συμφερόντων εμφανίζεται ως έμμεση συνέπεια της εγκληματικής πράξεως και δε θεμελιώνει δικαίωμα αποζημίωσης ή χρηματικής ικανοποίησης και άρα δεν δικαιολογεί και παράσταση πολιτικής αγωγής (βλ. ΑΠ 1/2000, ΠοινΧρ 2000, 12, ΑΠ 1610/2004, ΠΛογ 2004, 21111, ΑΠ 581/1990, ΠοινΧρ 1991, 54, βλ. επίσης και Άννα Ψαρούδα – Μπενάκη, ό.π., σελ. 99 επ.).

Κατά συνέπεια και από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 63 ΚΠΔ και 914 και 932 του Αστικού Κώδικα προκύπτει ότι δικαίούμενοι προς παράσταση πολιτικής αγωγής καθίστανται οι αμέσως ζημιούμενοι από το έγκλημα ή άμεσα υφιστάμενοι ηθική βλάβη από αυτό (βλ. και ΑΠ 496/2013, ΤΝΠ Νόμος).

Στη συγκεκριμένη περίπτωση, κατηγορούμαστε για το αδίκημα της ψευδορκίας μάρτυρα (άρθρο 224 Π.Κ.) και της ηθικής αυτουργίας σε αυτό, αντίστοιχα. Όμως, το αδίκημα αυτό υπάγεται στα εγκλήματα που αφορούν και προστατεύουν το έννομο αγαθό της ορθής απονομής της Δικαιοσύνης και όχι κάποιο ιδιωτικό δικαίωμα. Με βάση τα ανωτέρω, μόνον έμμεση ζημία θα μπορούσε να υποστηρίξει ότι υπέστη η πολιτικώς ενάγουσα στο ακίνητό της, με την (αμφισβητούμενη) ιδιότητά της ως δήθεν ιδιοκτήτρια, δεδομένης και της μεταγενέστερης της λήψης της ένορκης βεβαίωσης ειςκρεμότητας συζήτησης ενώπιον των αρμοδίων πολιτικών δικαστηρίων.

Επομένως, ως μη «αμέσως ζημιωθείσα» δεν δικαιούται να παρασταθεί ως πολιτικώς ενάγουσα στην ένδικη δίκη και, για το λόγο αυτό, θα πρέπει να αποβληθεί από τη δίκη, ΔΕΔΟΜΕΝΟΥ του ότι και όπως προαναφέρθηκε, η ένορκη βεβαίωση δεν εδόθη και δεν χρησιμοποιήθηκε ενώπιον αρμοδίας αρχής προς διάγνωση κάποιας διαφοράς, ώστε να θεωρείται ότι έχει υποστεί άμεση ηθική βλάβη, ως διάδικος κατά του μάρτυρα που εξετάστηκε σε πολιτική δίκη, ο οποίος υπό προϋποθέσεις θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι υφίσταται άμεση ηθική βλάβη, διότι η ΨΕΥΔΗΣ ΜΑΡΤΥΡΙΑ επηρεάζει άμεσα μόνο τις σχέσεις των διαδίκων και όχι των τρίτων...

Περαιτέρω, σε καμία περίπτωση, δεν ταυτίζεται η λήψη ένορκης βεβαίωσης στα πλαίσια σύνταξης συμβολαίου προς το σκοπό μεταβίβασης εμπραγμάτου δικαιώματος, με τη λήψη και συνακόλουθη

9

χρήση αυτής ενώπιον δικαστηρίου για τη διάγνωση συγκεκριμένης έννομης διαφοράς μεταξύ διαδίκων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΖΗΤΟΥΜΕ την άμεση αποβολή της πολιτικής αγωγής, ως μη δικαιούμενης, ελλείπει ενεργητικής νομιμοποίησης, κατά τους όρους του άρθρου 63 ΚΠΔ και την ερμηνευτική νομολογία του Αρείου Πάγου και την απαλλαγή μας από όλες τις κατηγορίες, καθότι η επικαλούμενη ένορκη βεβαίωση δεν δόθηκε ενώπιον αρχής αρμόδιας για την εξέταση αστικής, ποινικής ή διοικητική υπόθεσης.

2. ΑΡΘΡΟ 211^Α ΚΠΔ – ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΣΥΓΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΥ

Σύμφωνα με τη ρητή διάταξη του άρθρου 211Α ΚΠΔ μόνη η μαρτυρική κατάθεση ή η απολογία προσώπου συγκατηγορουμένου για την ίδια πράξη δεν είναι αρκετή για την καταδίκη του κατηγορουμένου.

Στη συγκεκριμένη περίπτωση, για τους δύο πρώτους από εμάς, εφόσον δεν προκύψει άλλο αποδεικτικό μέσο, πέραν της απολογίας των ετέρων δύο από τους συγκατηγορουμένους μας, δεν είναι δυνατόν το Δικαστήριό Σας να οδηγηθεί σε καταδικαστική κρίση για εμάς, και θα πρέπει υποχρεωτικά να κηρυχθούμε αθώοι.

ΕΝΔΕΙΚΤΙΚΗ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ

Ασυμβίβαστο ιδιοτήτων κατηγορουμένου και μάρτυρα

ΤρΠλημΓυθ 403/00

(Ποιν.Δικ.2000, σελ.1112)

...Εξάλλου, κατά την άποψη που ακολουθεί το παρόν Δικαστήριο είναι ασυμβίβαστη η ιδιότης του κατηγορουμένου προς την του μάρτυρος σε κάθε

περίπτωση, συνεκδικάσεως ή μη, εξαιρουμένης της περιπτώσεως καθ' ην εις προηγηθείσαν δίκην (ή και με βούλευμα, ΑΠ 1165/1989) ο συγκατηγορούμενος ηθώθη ως μη εκτελέσας την πράξη (Μπουρόπουλου β', 282 και Ποινchr ΣΤ', 125, Κωστή Μπουρόπουλου παρ. 91, Τσουκαλάς παρ. 34, ΑΠ 1165/1989, πρβλ. και ΑΠ 831/1975). Η ερμηνεία που υιοθετεί την απαγόρευση εξέτασης του συγκατηγορουμένου ως μάρτυρα δεν είναι αναλογία νόμου στο άρθρο 211 ΚΠΔ, αλλά τελεολογική διαστολή, αφού διαστέλλεται το προσδιοριζόμενο από το γλωσσικό κείμενο πλαίσιο ρύθμισης του νόμου με κριτήριο τον σκοπό του (βλ. Αθ. Κονταξή, ΚΠοινΔ υπό το άρθρο 211, σελ. 1139). Εάν ληφθεί υπόψη ότι το βάρος της εξαιρέσεως της μαρτυρίας των προσώπων αυτών είναι η αυτή πράξη - η ταυτότητα του αντικειμένου της ποινικής δίκης είναι απαράδεκτο το ίδιο πρόσωπο να μπορεί να είναι ή να υποχρεωθεί να είναι ταυτόχρονα και μάρτυρας και κατηγορούμενος στην αυτή πράξη. Το δεδομένο τούτο δεν αναιρείται, ούτε μπορεί να αναιρεθεί, από την δικονομική δυνατότητα του χωρισμού της δίκης. Ο χωρισμός αυτός δεν μπορεί να καταστήσει τις δύο διαδικασίες αυτοτελείς ως προς το αντικείμενό τους, που είναι το αυτό (βλ. Αθ. Κονταξή, ΚΠΔ, τ. 1ος, σελ. 1139). Στην προκειμένη περίπτωση, ετέθη υπόψη του Δικαστηρίου από την Εισαγγελική αρχή ότι ο προτεινόμενος από τον δεύτερο κατηγορούμενο ως μάρτυς Γ.Ν. είναι ήδη κατηγορούμενος για την αυτή με τους κατηγορουμένους πράξη καίτοι μη συνεκδικαζομένη. Επομένως κατά τα προαναφερθέντα στην μείζονα σκέψη πρέπει να απορριφθεί το αίτημα εξέτασής του ως μάρτυρος στη δίκη αυτή. Για τους λόγους αυτούς Απορρίπτει [το] αίτημα. Δεν επιτρέπει την εξέταση του Γ.Ν. σαν μάρτυρα.
[...]

Μαρτυρία συγκατηγορουμένου (αρ.211^Α ΚΠΔ)

ΑΠ 1914/10 (Π.Χρ.2011, σελ.731)

Περίληψη

Εισάγεται απαγόρευση της αποδεικτικής αξιοποίησης για την καταδίκη του κατηγορουμένου της μαρτυρικής κατάθεσης ή της απολογίας συγκατηγορουμένου του και των μαρτυρικών καταθέσεων άλλων προσώπων, τα οποία ως μοναδική πηγή πληροφόρησής τους έχουν τον συγκατηγορούμενο. – Το άρθρο 211^{Α'} ΚΠΔ εισάγει έναν κανόνα αξιολογήσεως των αποδεικτικών στοιχείων, ο οποίος τίθεται διευκρινιστικά-συμπληρωματικά στην βασική αρχή του άρθρου 177 ΚΠΔ, παρέχεται δε η οδηγία στο δικαστήριο να μην αρκείται, στην προσπάθειά του για την αναζήτηση της αληθείας, στην μαρτυρία ή απολογία του συγκατηγορουμένου. –

Έννοια “μαρτυρικής κατάθεσης ή απολογίας προσώπου συγκατηγορουμένου”. – Η κατάθεση μαρτύρων-αστυνομικών, κατά την οποία αυτά που οι ίδιοι καταθέτουν τα γνωρίζουν μόνο από την κατάθεση συγκατηγορουμένου, αξιολογείται μεν, πλην όμως δεν μπορεί μόνη της να στηρίξει καταδίκη. – Πώς προκύπτει το επιτρεπτόν της κατάθεσης του μάρτυρα εξ ακοής ή του μάρτυρα εκ διηγήσεως. – Δεν προβλέπεται δικονομική κύρωση για την παραβίαση του άρθρου 224 παρ.2 ΚΠΔ. – Απορρίπτεται ως αβάσιμος ο περί απολύτου ακυρότητος λόγος αναιρέσεως των αναιρεσειόντων, αφού η καταδικαστική απόφαση δεν θεμελιώθηκε μόνο σε όσα οι αστυνομικοί (μάρτυρες κατηγορίας) άκουσαν κατά την προσαγωγή των κατηγορουμένων στην αστυνομία, ούτε σε όσα υπέπεσαν στην αντίληψή τους κατά την απολογία των συγκατηγορουμένων των αναιρεσειόντων, αλλά και σε όσα οι ίδιοι αντιλήφθηκαν κατά την παρακολούθηση των τελευταίων και του ετέρου συγκατηγορουμένου τους, στα αναγνωσθέντα έγγραφα και σε άλλα αποδεικτικά μέσα.

ΣυμβΑΠ 1332/10

(Τ.Ν.Π. Δ.Σ.Α.)

...Από το άρθρο 211Α του ΚΠΔ κατά το οποίο "μόνη η μαρτυρική κατάθεση ή η απολογία προσώπου συγκατηγορουμένου για την ίδια πράξη δεν είναι αρκετή για την καταδίκη του κατηγορουμένου", συνάγεται ότι η απαγόρευση αυτή ισχύει μόνο κατά το στάδιο της ακροαματικής διαδικασίας και συγκεκριμένα όταν το δικαστήριο άγεται σε καταδικαστική κρίση και ως μόνο αποκλειστικό αποδεικτικό μέσο λαμβάνεται η μαρτυρία αυτή, δεν έχει δε εφαρμογή η απαγόρευση αυτή στο ενδιάμεσο στάδιο, κατά την εκτίμηση των στοιχείων περί παραπομπής του κατηγορουμένου σε δίκη. Εξ άλλου από καμία διάταξη του ΚΠΔ δεν απαγορεύεται και μάλιστα επί ποινή ακυρότητας η λήψη υπόψη ληφθεισών κατά την προδικασία απολογιών άλλων κατηγορουμένων ή υπομνήματος αυτών.

Συνεπώς, ορθώς το Συμβούλιο Εφετών έλαβε υπόψη του για την παραπομπή του αναιρεσιόντος την από 29/8.2008 μήνυση της συγκατηγορουμένης του Ζ1, την οποία άλλωστε, όπως προκύπτει από το σκεπτικό του βουλεύματος συνεκτίμησε μαζί με τα λοιπά στοιχεία της προδικασίας (και ανεξαρτήτως του ότι δεν πρόκειται για απολογία-κατάθεση, αλλά για "έγγραφο" που αναφέρεται σε άλλες πράξεις που φέρεται ότι ετέλεσε ο αναιρεσιών σε βάρος της, οι οποίες δεν κρίθηκαν με το προσβαλλόμενο βούλευμα). Επομένως ο λόγος αναιρέσεως από το άρθρο 484 παρ. 1 περ. α' του ΚΠΔ για απόλυτη ακυρότητα, είναι απορριπτέος ως απαράδεκτος...

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ

Εισηγητική έκθεση του ν.2408/96, με τον οποίο (άρθρο 2 § 8) ενσωματώθηκε το άρθρο 211 Α στον ΚΠΔ

Πηγή : Π.Χρ.1996, σελ.731

... 8, 9. Καταθέσεις μαρτύρων οι οποίοι δεν κατονομάζουν τις πηγές τους, αλλά και προσώπων συγκατηγορουμένων στην ίδια δίκη δεν επιτρέπεται να αποτελούν αποκλειστικά αποδεικτικά ερείσματα μιας καταδίκης. Στην πρώτη περίπτωση, η σιωπή για την πηγή της πληροφορίας την οποία παρέχει ο μάρτυρας καθιστά αδύνατο τον έλεγχο της αξιοπιστίας του. Γι' αυτό το λόγο άλλωστε η διεθνής επιστημονική κοινότητα συνιστά τη μη αξιολόγηση αυτών των μαρτυρικών καταθέσεων. Ο ίδιος ο Κώδικας Ποινικής Δικονομίας στο ισχύον άρθρο 224 ορίζει ότι ο μάρτυρας πρέπει να αποκαλύπτει πως έμαθε όσα καταθέτει, κι αν μεταφέρει πληροφορίες άλλων, πρέπει να τους κατονομάζει. Στη δεύτερη περίπτωση, η προσπάθειά του συγκατηγορουμένου να ελαφρύνει τη θέση του μπορεί να αποτελέσει κίνητρο για ψευδείς καταθέσεις σε βάρος άλλων συγκατηγορουμένων. Τη δυσπιστία του ήδη δείχνει ο Κώδικας Ποινικής Δικονομίας, ορίζοντας ότι δεν εξετάζονται ως μάρτυρες στο ακροατήριο όσοι κηρύχθηκαν ένοχοι για την πράξη που εκδικάζεται, και αν ακόμα δεν τους επιβλήθηκε ποινή.

3. Σύμφωνα με την παρ.1 του άρθρου 60 ΚΠΔ το ποινικό δικαστήριο κρίνει και για ζητήματα αστικής φύσης που προκύπτουν κατά τη διάρκεια της δίκης. Η ποινική δίκη, σύμφωνα με την παρ.2 του ιδίου άρθρου αναστέλλεται, όταν σύμφωνα με το νόμο χρειάζεται να προηγηθεί απόφαση του πολιτικού δικαστηρίου.

Το εν λόγω άρθρο ρυθμίζει ανάλογα και την εξέταση προδικαστικών ζητημάτων αστικής φύσεως, τα οποία δεσμεύουν ομοίως με ισχύ δεδικασμένου το αντικείμενο της κύριας ποινικής δίκης. Ως προς αυτό το στοιχείο διαφέρει η ρύθμιση του συγκεκριμένου άρθρου από αυτήν του άρθρου 61 και 62 ΚΠΔ, τα οποία, αφενός προβλέπουν για την

εκκρεμότητα ζητημάτων αστικής φύσης που σχετίζονται μεν, αλλά δεν δεσμεύουν με ισχύ δεδικασμένου το αντικείμενο της ποινικής δίκης και αφετέρου εξειδικεύουν, αντίστοιχα, την ισχύ αποφάσεων πολιτικών δικαστηρίων για τέτοια ακριβώς προδικαστικά ζητήματα στην ποινική δίκη.

Στα πλαίσια της συστηματικής ρύθμισης τα άρθρα 60 και 62 ΚΠΔ προβλέπουν ότι το ποινικό δικαστήριο καταρχήν εκτιμά ελεύθερα την απόφαση του πολιτικού δικαστηρίου μαζί με τα άλλα αποδεικτικά στοιχεία, χωρίς να δεσμεύεται από αυτήν, εκτός και αν κατά το νόμο απαιτείται να προηγηθεί η απόφαση αυτή, με αποτέλεσμα στην περίπτωση αυτή το ποινικό δικαστήριο να είναι υποχρεωμένο να αναμείνει την έκδοση της πιο πάνω απόφασης, αναστέλλοντας την ποινική δίωξη.

Το άρθρο 60 ΚΠΔ αναφέρεται στις περιπτώσεις στις οποίες έχουν προκύψει αστικής φύσεως ζητήματα στην ποινική δίκη, τα οποία επηρεάζουν με ισχύ δεδικασμένου την απόφαση του ποινικού δικαστηρίου, ανεξάρτητα από το αν υπάρχει ή όχι εκκρεμής δίκη στο αστικό δικαστήριο για τα εν λόγω ζητήματα, εφόσον ο νόμος δεν προβαίνει σε σχετική διάκριση.

Αστικής φύσεως ζητήματα σύμφωνα με το άρθρο 60 παρ.1 ΚΠΔ είναι όλα εκείνα τα ζητήματα, τα οποία αναφέρονται σε ιδιωτικές έννομες σχέσεις και ρυθμίζονται είτε από τον ΑΚ, είτε από ειδικούς αστικούς νόμους (και για τον λόγο αυτόν) η λύση τους έχει ανατεθεί στα πολιτικά δικαστήρια. Οι εν λόγω ιδιωτικές έννομες σχέσεις και τα παραγόμενα από αυτές ιδιωτικά δικαιώματα θα πρέπει επιπλέον – και προκειμένου να συντρέξει η παρ.2 του άρθρου 60 ΚΠΔ – κατά νομική αναγκαιότητα να επηρεάζουν δεσμευτικά με ισχύ δεδικασμένου τη συνδρομή ή μη ενός στοιχείου της αντικειμενικής υπόστασης του εκάστοτε καταγγεληθέντος εγκλήματος (ΑΠ 372/1953). Γι' αυτό θα πρέπει,

[Handwritten signature]

[Handwritten mark]

αντίστοιχα, η ποινική δίκη να εξαρτάται από τα εν λόγω προδικαστικά ζητήματα με τέτοιο τρόπο, ώστε να μην μπορεί ο δικαστής να καταλήξει σε συνολική τελειωτική κρίση για το διωκόμενο έγκλημα, χωρίς την προηγούμενη λύση των παραπάνω ζητημάτων, τα οποία αποτελούν (νομικώς) στοιχεία της νομοτυπικής περιγραφής του κρινόμενου εγκλήματος (ΑΠ 368/1963, ΑΠ 26/1963, ΑΠ 159/1962, ΑΠ 143/1962, ΑΠ 506/1971 ΠοινΧρ ΚΒ, 60, ΑΠ522/1961, ΑΠ482/1961, ΑΠ203/2003 ΠοινΔικ 2003, 715 ΑΠ 521/1961, ΑΠ28/1980 ΠοινΧρ Α', 399, ΑΠ 875/1977 ΠοινΧρ ΚΗ', 151).

Η σύμφωνα με το άρθρο 60 παρ.1 ΚΠΔ κρίση του ποινικού δικαστηρίου για τα αστικής φύσεως ζητήματα γίνεται μετά από ελεύθερη (ηθική) αξιολόγηση όλων των προσκομισθέντων αποδεικτικών μέσων κατά τα άρθρα 177, 179 ΚΠΔ, χωρίς, δηλαδή, τους κανόνες αφηρημένης εκτίμησης των αποδεικτικών στοιχείων, τα οποία περιέχονται στον ΚΠολΔ. Υπό τις προϋποθέσεις της παρ.2 του άρθρου 60 ΚΠΔ η ποινική δίκη αναστέλλεται υποχρεωτικά. Αυτό συνάγεται εξ αντιδιαστολής από τη διαφοροποίηση ανάμεσα στην επιτακτική διατύπωση («αναστέλλεται») της παρ.2 του άρθρου 60 ΚΠΔ και την αντίστοιχη αναφορά στο άρθρο 61 ΚΠΔ, όπου προβλέπεται δυνητική αναστολή της ποινικής δίκης. Από τη συγκεκριμένη αντιπαραβολή γίνεται εμφανές ότι εκεί όπου ο νομοθέτης θέλησε τη δυνητική αναστολή, το εξέφρασε ρητά (ΑΠ 643/1983 ΠοινΧρ ΑΓ'68, ΑΠ 523/1984 ΠοινΧρ ΑΔ', 933, Καρρά, ό.π., ά 1983, σελ.22).

Σε περίπτωση παραβίασης του άρθρου 60 παρ.2 ΚΠΔ, δηλαδή σε περίπτωση μη αναστολής της ποινικής δίωξης, παρά την έλλειψη της σχετικής απόφασης του πολιτικού δικαστηρίου και η έκδοση αντίστοιχης απόφασης από το ποινικό δικαστήριο καθιστά **απαράδεκτη** τη δίωξη ελλείψει δικονομικής προϋπόθεσης, διαφορετικά επέρχεται απόλυτη ακυρότητα (άρθρο 171 παρ.1 εδ.γ' ΚΠΔ) και η απόφαση είναι **αναιρετέα**

για θετική υπέρβαση εξουσίας (άρθρο 484 παρ.1 στοιχ. ζ', 510 παρ.1 στοιχ. α' ΚΠΔ).

Όταν ανασταλεί η ποινική δίκη σύμφωνα με τη διάταξη της παρ.2 του άρθρου 60 ΚΠΔ, δεν επιτρέπεται ανάκληση της σχετικής απόφασης, εφόσον τέτοια ανάκληση προβλέπεται μόνο στις περιπτώσεις του άρθρου 61 ΚΠΔ {Σύμφωνα με το άρθρο 61 ΚΠΔ, όταν στο πολιτικό δικαστήριο εκκρεμεί δίκη για ζήτημα που ανήκει στην αρμοδιότητα των πολιτικών δικαστηρίων, που έχει όμως σχέση με την ποινική δίκη, μπορεί το ποινικό δικαστήριο κατά την κρίση του να αναβάλει την ποινική δίκη έως το τέλος της πολιτικής}.

Κατά συνέπεια, το ποινικό δικαστήριο δεν μπορεί να ασχοληθεί με την υπόθεση πριν από την έκδοση της απόφασης του αστικού δικαστηρίου, ούτε ακόμη και για να κηρύξει την δίωξη απαράδεκτη, διότι αυτό θα ισοδυναμούσε με τη μη προβλεπόμενη ανάκληση της αναστολής. Επίσης, ο ποινικός δικαστής δεν μπορεί να τάξει προθεσμία για την έκδοση της αστικής απόφασης, όταν αναστέλλει τη δίωξη κατά το άρθρο 60 ΚΠΔ, γι' αυτό η ποινική δίκη αναστέλλεται μέχρι την έκδοση αμετάκλητης απόφασης του αστικού δικαστηρίου.

Με την αναστολή της ποινικής δίκης σύμφωνα με το άρθρο 60 παρ.2 ΚΠΔ, μέχρι την έκδοση αμετάκλητης απόφασης του πολιτικού δικαστηρίου για τα αστικής φύσεως προδικαστικά ζητήματα, αναστέλλεται, κατά το πιο πάνω χρονικό διάστημα και η παραγραφή του εγκλήματος (άρθρο 113 παρ.1 ΠΚ), εφόσον η αναστολή αυτή επέρχεται υποχρεωτικά από το νόμο.

Όπως προαναφέρθηκε, σύμφωνα με το άρθρο 61 ΚΠΔ, όταν στο πολιτικό δικαστήριο εκκρεμεί δίκη για ζήτημα που ανήκει στην αρμοδιότητα των πολιτικών δικαστηρίων, που έχει όμως σχέση με την ποινική δίκη, μπορεί το ποινικό δικαστήριο κατά την κρίση του να αναβάλει την ποινική δίκη έως το τέλος της πολιτικής.

Για να αναστείλει ο δικαστής την ποινική δίκη πρέπει να συντρέχουν, κατά την ανέλεγκτη από τον ΑΠ κρίση του, συγκεκριμένες προϋποθέσεις και ειδικότερα: α) Η εκκρεμότητα των δυο δικών (αστικής και ποινικής) σε οποιοδήποτε στάδιο. Στην αντίθετη περίπτωση που δεν υπάρχει εκκρεμής αστική δίκη εφαρμόζεται, υπό τις αναφερόμενες προϋποθέσεις, το άρθρο 60 παρ.2 ΚΠΔ, β) Η εμφάνιση στην ποινική δίκη οποιουδήποτε ζητήματος αστικής φύσεως, για τη διάγνωση του οποίου, όμως, δεν χρειάζεται -κατά το νόμο- να προηγηθεί οπωσδήποτε απόφαση πολιτικού δικαστηρίου, διότι, διαφορετικά, εφαρμόζεται το άρθρο 60 παρ.2 ΚΠΔ (ΣυμβΑΠ 2396/2002 ΠοινΔικ 2003,596). γ) Η συσχέτιση του αστικού ζητήματος με το αντικείμενο της ποινικής δίκης, η οποία (σχέση) συντρέχει, όταν το εν λόγω ζήτημα ανάγεται σε ορισμένο νομοτυπικό στοιχείο της αντικειμενικής υπόστασης του εγκλήματος (ΑΠ 928/2002 ΠοινΔικ 2002,1207, ΑΠ 2380/2003 ΠοινΔικ 2004,492, ΑΠ460/1999 ΠοινΔικ 1999,644) και συνακόλουθα η λύση του από το πολιτικό δικαστήριο βοηθά την τελειωτική κρίση του ποινικού δικαστηρίου για την κύρια ποινική υπόθεση και δ) Η δυσκολία του ποινικού δικαστή να αποφανθεί για το προδικαστικό ζήτημα αστικής φύσεως, δυσκολία η οποία δικαιολογεί επαρκώς την αναστολή της ποινικής διαδικασίας.

Στην συγκεκριμένη περίπτωση, δεδομένου ότι η αντίδικος αμφισβητεί το δικαίωμα της συγκυριότητας, για το οποίο υπάρχουν εκκρεμείς δίκες ενώπιον των πολιτικών Δικαστηρίων, κρίνεται επιτακτική η αναστολή της προόδου της παρούσας δίκης, μέχρι την έκδοση αμετακλήτου αποφάσεως επί των ως αστικών υποθέσεων των πολιτικών Δικαστηρίων, δεδομένου του ότι, σε αντίθετη περίπτωση, το Δικαστήριό Σας, θα αναγκαστεί να εκδώσει μια Δικαστική Απόφαση χωρίς να έχει λάβει γνώση εκ των προτέρων, της νομικά δεσμευτικής κρίσης του καθ' ύλην αρμοδίου πολιτικού Δικαστηρίου. Όμως, με αυτό τον τρόπο κινδυνεύουμε άμεσα να καταδικαστούμε, χωρίς βεβαιότητα, χωρίς σχηματισμό ουσιαστικής

δικανικής πεποίθησης, χωρίς αξιολόγηση και προσκόμιση αποδεικτικών μέσων στα πλαίσια συζήτησης των ως άνω υποθέσεων και, σε περίπτωση που αποδειχθεί το επίδικο ιδιοκτησιακό μας δικαίωμα, θα είμαστε ήδη καταδικασμένοι, παρότι ιδιοκτήτες (!!!)

Προς αποφυγή των ανωτέρω οξύμωρων και για την ενότητα της εννόμου τάξεως, η οποία διασαλεύεται από την πιθανή έκδοση αντιφατικών Αποφάσεων, αιτούμεθα όπως ανασταλεί η πρόοδος της δίκης, μέχρι την έκδοση αμετακλήτου αποφάσεως επί του δικαιώματος κυριότητας του επίδικου ακινήτου.

Για όλους τους ανωτέρω λόγους

Και με την επιφύλαξη παντός άλλου νομίμου δικαιώματός μας

ΑΙΤΟΥΜΕΘΑ

Να γίνουν δεκτές οι παρούσες ενστάσεις και οι αυτοτελείς ισχυρισμοί μας.

Να αποβληθεί η Πολιτική Αγωγή από την ακροαματική διαδικασία.

Να μη ληφθεί υπόψη η απολογία των δυο συγκατηγορουμένων μας, για τους δύο πρώτους από εμάς, εφόσον δεν προκύψει άλλο αποδεικτικό μέσο, πέραν της απολογίας των ετέρων δύο από τους συγκατηγορουμένους μας, δεδομένης της αδυναμίας, αλλά και της αντίστοιχης δικονομικής απαγόρευσης να οδηγηθεί το Δικαστήριό Σας σε καταδικαστική κρίση για εμάς, ενώ θα πρέπει υποχρεωτικά να κηρυχθούμε αθώοι ελλείψει αποδεικτικών στοιχείων.

Να παύσει οριστικά η ασκηθείσα ποινική δίωξη ως απαράδεκτη, άλλως να διαταχθεί η αναστολή της ποινικής διαδικασίας, μέχρι την έκδοση αμετακλήτου αποφάσεως επί του ιδιοκτησιακού καθεστώτος της ένδικης ιδιοκτησίας, άλλως να κηρυχθούμε αθώοι.

Πύργος, 09 Μαρτίου 2017

Οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των κατηγορουμένων

Ο Εισαγγελέας έλαβε το λόγο και πρότεινε να απορριφθεί η ένσταση περί αποβολής της πολιτικής αγωγής, να απορριφθεί το αίτημα αναβολής της δίκης κατ'άρθρο 352 Κ.Π.Δ και κατ'άρθρο 60 Κ.Π.Δ.

Ο συνήγορος υπεράσπισης της πολιτικής αγωγής συντάχθηκε με την πρόταση του Εισαγγελέα.

Οι συνήγοροι υπεράσπισης των κατηγορουμένων επέμειναν στα αιτήματά τους.

Στη συνέχεια το Δικαστήριο σε μυστική διάσκεψη στην οποία παραβρέθηκε και η Γραμματέας, κατάρτισε και σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο δημοσίευσε την παρακάτω απόφασή του:

Επί του εγκλήματος της ψευδορκίας μάρτυρα (224 παρ. 2 ΠΚ) νομιμοποιείται σε παράσταση πολιτικής αγωγής αυτός του οποίου προσβάλλεται το ατομικό έννομο συμφέρον από την κατάθεση αυτή και, επομένως, αυτός ο οποίος υφίσταται άμεση ηθική βλάβη, η οποία επηρεάζει τα συμφέροντά του (ΑΠ 830/2014, ΑΠ 496/2013, ΑΠ 378/2010 ΝΟΜΟΣ). Στην προκείμενη περίπτωση, στη δήλωση παράστασης πολιτικής αγωγής προέβη η Β. Μ., για την οποία σύμφωνα με το κατηγορητήριο οι δύο πρώτοι των κατηγορουμένων δήλωσαν ψευδώς ενώπιον της Συμβολαιογράφου Πύργου, Μ. - Ι. Κ., η οποία συνέταξε την με αριθμό 5096/09-03-2011 ένορκη βεβαίωση ότι η τελευταία μεταβίβασε με άτυπη παραχώρηση ένα ακίνητο έκτασης 1.092,52 τ.μ. ευρισκόμενο στη θέση Μόρτερο της δημοτικής ενότητας Ν. Ερυθραίας Αττικής με αποτέλεσμα η τελευταία να υποστεί βλάβη στα συμφέροντά της με την εμπλοκή της σε δικαστικούς αγώνες για τη διεκδίκηση του ανωτέρω ακινήτου. Επομένως, νομίμως παρίσταται η τελευταία ως πολιτικώς ενάγουσα, η οποία και νομιμοποιείται προς τούτο.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δέχεται την πρόταση του Εισαγγελέα.
Απορρίπτει ένσταση περί αποβολής της πολιτικής αγωγής.
Διατάσσει την πρόοδο της δίκης.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε αμέσως στο ακροατήριο σε δημόσια συνεδρίαση.

Στον Πύργο την 9η Μαρτίου 2017

Ο ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ

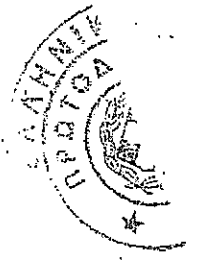
Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Μετά την απαγγελία της παραπάνω απόφασης, αναγνώστηκαν τα έγγραφα που αναφέρονται στο κατηγορητήριο, ήτοι: 1) Η με αριθμό 5.096/09-03-2011 Ένορκη Βεβαίωση, 2) το με αριθμό 5103/23-03-2011 συμβόλαιο δωρεάς εν ζωή, 3) το με αριθμό 488/04-04-2011 πιστοποιητικό μεταγραφής του Μεταγραφοφύλακα Ν. Ερυθραίας, 4) το με αριθμό 9934/23-10-1965 αγοραπωλητήριο συμβόλαιο και 5) η από 22-07-2008 δήλωση Ν. 2308/1995 της Β. Μ.

Κατόπιν Εισαγγελικής πρότασης αναγνώστηκαν τα έγγραφα που προσκομίστηκαν από τον συνήγορο υπεράσπισης της πολιτικής-αγωγής, ήτοι: 1) φωτοτυπία εν σχεδίο της υπ' αριθμ. 1270/12-11-2015 απόφ. Ασφαλιστικών μέτρων του Ειρηνοδικείου Αμαρουσίου, σελίδες 66α, 66β/2890 πίνακα Εθνικού Κτηματολογίου (προσωρινός Κτηματολογικός Πίνακας Ανάρτησης), Απόσπασμα Κτηματολογικού πίνακα ανάρτησης Ν. 2308/95 με επισυναπτόμενο απόσπασμα προσωρινού κτηματολογικού διαγράμματος ανάρτησης, έξι (6) φωτοτυπίες λογαριασμού ύδρευσης Δήμου Κηφισιάς-Δ.Ε.Ν. Ερυθραίας, φωτοτυπία του με αριθμ. Πρωτ. 61399/16-3-15 εγγράφου Δήμου Κηφισιάς-Δ.Ε.Ν. Ερυθραίας, φωτοτυπία της από 03-05-2011 Ληξιαρχικής πράξης θανάτου του Αντιδημάρχου-Ληξιάρχου Δ.Ε. Ωλένης του Δήμου Πύργου, φωτοτυπία του από 2-11-2015 Σημειώματος Ασφαλιστικών μέτρων νομής ενώπιον του Ειρηνοδικείου Αμαρουσίου, φωτοτυπία της από 30-10-2013 Εξώδικης δήλωσης-Διαμαρτυρίας και πρόσκλησης, φωτοτυπία ανώνυμου χειρόγραφου σημειώματος.

Στη συνέχεια αναγνώστηκαν κατόπιν Εισαγγελικής πρότασης τα έγγραφα που προσκομίστηκαν από τους συνηγόρους υπεράσπισης των κατηγορουμένων, ήτοι: 1) φωτοτυπία της υπ' αριθμ. 8577B/15-04-2014 Έκθεσης Επίδοσης με επισυναπτόμενη την από 14-04-2014 Εξώδικη Δήλωση -Διαμαρτυρία και Πρόσκληση, φωτοτυπία της υπ' αριθμ. 8585B/16-04-2014 Έκθεση Επίδοσης του Δικ. Επιμελητή του Πρωτοδικείου Αθηνών Σ Τ με επισυναπτόμενη την από 14-04-2014 Εξώδικη Δήλωση -Διαμαρτυρία και Πρόσκληση, φωτοτυπία του με αριθμ. Πρωτ. 4947/14-11-2016 Πιστοποιητικού της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Ηλείας, επτά (7) φωτογραφίες, φωτοτυπία της υπ' αριθμ. 3824/24-6-2014 Ένορκης κατάθεσης, φωτοτυπία των υπ' αριθμ. 1270/30-10-2015 Πρακτικών Συνεδριάσεως του Ειρηνοδικείου Αμαρουσίου -Διαδικασία Ασφαλιστικών μέτρων, φωτοτυπίες εννέα (9) λογαριασμών ύδρευσης του Δήμου Κηφισιάς-Δ.Ε.Ν. Ερυθραίας, φωτοτυπία του με αριθμό 9934/23-10-1965 αγοραπωλητήριου συμβολαίου, φωτοτυπία της από 11-09-2015 έγκλησης του Γ Β, οκτώ (8) φωτογραφίες και φωτοτυπία του με αριθμό πρωτ. 1022/7/2060/12-10-2016 εγγράφου του Δημόσιου Κατηγόρου του Αμαρουσίου.

Στη συνέχεια ο Πρόεδρος κάλεσε τον κατηγορούμενο -Ι Β του Δ σε απολογία. Αυτός αρνήθηκε τις πράξεις για τις οποίες κατηγορείται και απολογούμενος είπε: Το ακίνητο το απόκτησα το 1986 από την θεία μου Κ. Το 2011 το μεταβίβασα. Πήγαμε για τα συμβόλαια εγώ, η σύζυγός μου και δύο μάρτυρες. Μάλλον η συμβολαιογράφος τα μπέρδεψε. Η Μ παραχώρησε το αγροτεμάχιο. Τις ένορκες βεβαιώσεις ο Π και Γ τις έκαναν για επιβεβαίωση. Από το 1986 το έχουμε, την περιφραξη την έβαλα το 2011. Έχει παροχή νερού στο όνομα της Μ. Από το 2011 μέχρι τώρα πληρώνω εγώ τους λογαριασμούς. Στο Ε9 το 2005 το είχα δηλώσει. Τα προηγούμενα χρόνια δεν το είχα δηλώσει. Από το 2011 άρχισα να το δηλώνω. Με τον Π είχαμε πάει μαζί εκεί και το είχε δει. Ο Π είναι ταξιτζής. Η κυρία Μ δεν είχε εμφανιστεί να το αμφισβητήσει.

Έπειτα ο Πρόεδρος κάλεσε την κατηγορούμενη -Μ. συζ. Ι. Β. σε απολογία. Αυτή αρνήθηκε τις πράξεις για τις οποίες κατηγορείται και απολογούμενη είπε: Από το 1986 άτυπα μας το παραχώρησε η κυρία Κ, το παραχώρησε στον σύζυγό μου. Η κυρία Ν Κ το είχε άτυπα από την κυρία Μ. Από το 1986 ανελλιπώς το περιποιούμαστε. Τις δηλώσεις ο Π. και ο Γ τις έκαναν για να συνταχθεί το συμβόλαιο του 2011. Πήγαμε στο Υποθηκοφυλακείο και μετά στο Κτηματολόγιο. Μας τις ζήτησε η Συμβολαιογράφος για να προχωρήσει το συμβόλαιο. Ο Γ και ο Π το γνώριζαν. Ο Π είναι ταξιτζής και είχε πάει εκεί με τον σύζυγό μου. Το 2011 κάναμε την περίφραξη, υπήρχε και παλιά αλλά είχε χαλάσει.

Ο Πρόεδρος ρώτησε τον Εισαγγελέα και τους διαδίκους αν έχουν να εξετάσουν ή να διασαφηνίσουν κάτι συμπληρωματικά και σε αρνητική τους απάντηση κήρυξε την λήξη της αποδεικτικής διαδικασίας.

Ο Εισαγγελέας έλαβε τον λόγο και πάλι και αφού ανέπτυξε την κατηγορία πρότεινε την απαλλαγή των κατηγορουμένων.

Ο συνήγορος υπεράσπισης της πολιτικής αγωγής ζήτησε την ενοχή των κατηγορουμένων και να επιδικαστεί στην πελάτη του η χρηματική ικανοποίηση που ζήτησε.

Οι συνήγοροι υπεράσπισης των κατηγορουμένων συντάχθηκαν με την πρόταση του Εισαγγελέα.

Οι κατηγορούμενοι ζήτησαν την απαλλαγή τους.

Μετά από αυτά το Δικαστήριο, σε μυστική διάσκεψη στην οποία παραβρέθηκε και η Γραμματέας, κατάρτισε την παρακάτω απόφασή του, την οποία δημοσίευσε αμέσως στο ακροατήριο.

Από την κύρια αποδεικτική διαδικασία γενικά, τα έγγραφα του κατηγορητηρίου και τα προσκομιζόμενα από τους συνηγούς υπεράσπισης των κατηγορουμένων και της πολιτικής αγωγής που διαβάστηκαν στο ακροατήριο, τις απολογίες των 3ου, 4ης κατηγορουμένων και απ' όλη τη συζήτηση της υπόθεσης, αποδείχθηκε και το Δικαστήριο πείσθηκε ότι: Η πολιτικώς ενάγουσα, Β Μ απέκτησε δυνάμει του με αριθμό 9934/23-10-1965 αγοραπωλητηρίου συμβολαίου του Συμβολαιογράφου Αθηνών, Μ Τ, το οποίο μεταγράφηκε νόμιμα στο Υποθηκοφυλακείο Αμαρουσίου (τ. 234, αρ. 460) από τον Σ Π την κυριότητα τριών αγροτεμαχίων συνολικού εμβαδού 1.092 τ.μ., τα οποία ευρίσκονται στη θέση «ΜΟΡΤΕΡΟ» της δημοτικής ενότητας Νέας Ερυθραίας του Δήμου Κηφισιάς επί της οδού Τενέδου και, μετά την ανωτέρω μεταβίβαση, ενοποιήθηκαν σε ένα ενιαίο ακίνητο. Έκτοτε, μέχρι και σήμερα ουδέποτε αποποιήθηκε της κυριότητάς της επί του ανωτέρω ακινήτου, προέβη δε στη δήλωση του Ν. 2308/1995 την 22^α-07-2008 προκειμένου να καταχωριστεί το ακίνητο αυτό στο κτηματολογικό γραφείο Νέας Ερυθραίας- Κηφισιάς στο όνομά της, το οποίο και καταχωρίστηκε ως ανήκον σε αυτήν δυνάμει του ανωτέρω με αριθμό 9934/23-10-1965 αγοραπωλητηρίου συμβολαίου, έλαβε δε αριθμό ΚΑΕΚ

05099037014/0/0. Πλην, όμως, κατά την έναρξη της κτηματογράφησης της περιοχής της Νέας-Ερυθραίας, οι τρίτος και τέταρτη των κατηγορουμένων, επιχείρησαν να ιδιοποιηθούν το ανωτέρω ακίνητο παρά το γεγονός ότι δεν είχαν κανένα προς τούτο δικαίωμα. Ειδικότερα, οι τρίτος και τέταρτη των κατηγορουμένων προκειμένου να καταχωρισθούν ως κύριοι του ανωτέρω ακινήτου, μετά την άπρακτη παρέλευση της προθεσμίας αμφισβήτησης των πρώτων εγγραφών, και δεδομένου ότι δεν διέθεταν οποιοδήποτε νόμιμο έγγραφο για την απόδειξη της κυριότητάς τους έπεισαν τους πρώτο και δεύτερο των κατηγορουμένων να βεβαιώσουν ψευδώς ενώπιον της Συμβολαιογράφου Πύργου Μ. Ι. Κ. η οποία και συνέταξε τη με αριθμό 5096/09-03-2011 ένορκη βεβαίωση, ότι ο τρίτος των κατηγορουμένων απέκτησε την κυριότητα του ανωτέρω ακινήτου από άτυπη δωρεά της θείας του, Β. Μ., το έτος 1986 και έκτοτε αυτός (τρίτος των κατηγορουμένων) ασκούσε όλες τις πράξεις νομής επί αυτού, με αποτέλεσμα να γίνει κύριος αυτού με έκτακτη χρησικτησία. Πλην, όμως, οι πρώτος και δεύτερος των κατηγορουμένων δήλωσαν τα ανωτέρω πραγματικά περιστατικά εν γνώσει της αναλήθειας αυτών, καθόσον γνώριζαν ότι η πολιτικώς ενάγουσα και πραγματική κυρία του ακινήτου δεν είχε οποιαδήποτε συγγενική σχέση με τον τρίτο των κατηγορουμένων, αλλά ούτε και παραχώρησε ποτέ το ανωτέρω ακίνητο στον τρίτο των κατηγορουμένων. Οι δε πρώτος και δεύτερος των κατηγορουμένων, μόνιμοι κάτοικοι Καρατούλα Ηλείας, δεν γνώριζαν ούτε εξάλλου μπορούσαν να γνωρίζουν το ιδιοκτησιακό καθεστώς του ανωτέρω ακινήτου, κατέθεσαν δε τα ανωτέρω προκειμένου οι τρίτος και τέταρτη των κατηγορουμένων να μπορέσουν να δηλώσουν το ανωτέρω ακίνητο στο κτηματολογικό γραφείο ως ανήκον στην κυριότητά τους ώστε με την άπρακτη παρέλευση της προθεσμίας αμφισβήτησης να αποκτήσουν επί αυτού κυριότητα. Ειδικότερα, μετά τη σύνταξη της με αριθμό 5096/09-03-2011 ένορκης βεβαίωσης της Συμβολαιογράφου Πύργου Μ. Ι. Κ. ο πρώτος των κατηγορουμένων μεταβίβασε με δωρεά δυνάμει του με αριθμό 5103/23-03-2011 συμβολαίου της Συμβολαιογράφου Πύργου, Μ. Ι. Κ. το 1/2 της κυριότητας εξ αδιαιρέτου στην τέταρτη των κατηγορουμένων, ενώ και στο ανωτέρω συμβόλαιο ανεγράφη ότι το ακίνητο το απέκτησε με άτυπη παραχώρηση το έτος 1986 από τη Β. Μ. . Εν συνεχεία δε ο μεν τρίτος των κατηγορουμένων υπέβαλε τη δήλωση του Ν. 2308/1995 στο κτηματολογικό γραφείο Νέας Ερυθραίας-Κηφισιάς, με την οποία δήλωσε προς καταχώριση ότι το ανωτέρω ακίνητο ανήκει στην κυριότητά του κατά ποσοστό 50% εξ αδιαιρέτου και προς απόδειξη του δικαιώματός της συγκυριότητάς του επί του ακινήτου προσκόμισε την με αριθμό 5096/09-03-2011 ένορκη βεβαίωση, η δε τέταρτη των κατηγορουμένων υπέβαλε και αυτή την από 07-04-2011 δήλωση του Ν. 2308/1995 προσκομίζοντας ως τίτλο κτήσης του 50% εξ αδιαιρέτου της κυριότητας επί του ακινήτου το με αριθμό 5103/23-03-2011 συμβόλαιο. Με τον τρόπο αυτό, οι τρίτος και τέταρτη των κατηγορουμένων προσπάθησαν να καταχωρισθούν ως συγκύριοι του ανωτέρω ακινήτου, χωρίς να έχουν κανένα δικαίωμα επί του ακινήτου. Το παρόν δε Δικαστήριο σχημάτισε πλήρη δικανική πεποίθηση περί της αναλήθειας των όσων κατέθεσαν οι πρώτος και δεύτερος των κατηγορουμένων, καθόσον οι ίδιοι δήλωσαν ότι το ακίνητο μεταβιβάστηκε άτυπα από τη θεία του τρίτου των κατηγορουμένων,

4

Β: Μ. ; τα ίδια δε δήλωσε κατά τη σύνταξη του με αριθμό 5096/09-03-2011 και ο τρίτος των κατηγορουμένων, ενώ σύμφωνα με τα προαναφερόμενα ουδεμία συγγένεια υπήρχε μεταξύ της πολιτικώς ενάγουσας και του τρίτου των κατηγορουμένων, ενώ κατά την απολογία του ο τρίτος των κατηγορουμένων ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου, όσο και κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων νομής, κατόπιν αίτησης της πολιτικώς ενάγουσας, δήλωσε ότι το ανωτέρω ακίνητο μεταβιβάστηκε ατύπως από τη θεία του, Ν Κ , και όχι από την πολιτικώς ενάγουσα. Εξάλλου, ο τρίτος των κατηγορουμένων, όπως κατέθεσε κατά την απολογία του, άρχισε να δηλώνει το ανωτέρω ακίνητο στο Ε9 μετά το έτος 2011 και όχι από τη στιγμή της άτυπης παραχώρησης από τη θεία του, Ν Κ το έτος 1986 στις αντίστοιχες τότε φορολογικές δηλώσεις. Επομένως, το αίτημα περί αναβολής της δίκης προκειμένου να καταθέσει η πολιτικώς ενάγουσα πρέπει να απορριφθεί, αφού η τελευταία δεν θα είχε να προσθέσει τίποτα παραπάνω επί των πραγματικών περιστατικών, ενώ ομοίως και το αίτημα περί αναβολής της δίκης κατ' άρθρο 60 ΚΠΔ προκειμένου να κριθεί η κυριότητα του ανωτέρω ακινήτου από τα πολιτικά δικαστήρια πρέπει να απορριφθεί, αφού αποδείχθηκε, σύμφωνα με τα ανωτέρω, ότι οι τρίτος και τέταρτη των κατηγορουμένων ουδεμία κυριότητα είχαν επί του ακινήτου. Εξάλλου, και ο συμβολαιογράφος αποτελεί αρμόδια προς εξέταση αρχή, εφόσον στη συγκεκριμένη περίπτωση προβλέπεται ρητά από ειδική διάταξη νόμου να χρησιμοποιηθεί η ένορκη βεβαίωση που συντάσσεται ενώπιόν του από αρμόδια αρχή ως νόμιμο αποδεικτικό μέσο. Ειδικότερα, σύμφωνα με την με αριθμό 425/09.1/2007 απόφαση του Ο.Κ.Χ.Ε., κεφάλαιο 4 παρ. 4,2, (ΦΕΚ Β' 1443/09-08-2007) προβλέπεται ότι: «Σε περίπτωση έκτακτης χρησικτησίας θα πρέπει να προσκομίζονται ορισμένα αποδεικτικά της χρησικτησίας έγγραφα τα οποία, ελλείψει τελεσίδικης δικαστικής αποφάσεως, αποτελούν ένδειξη για την άσκηση πράξεων νομής και παρέχουν έρεισμα, αν καλύπτουν χρονική περίοδο 20 ετών, για την αναγραφή του δηλούντος ως κατ' αρχήν κυρίου δυνάμει έκτακτης χρησικτησίας. Ενδεικτικά αναφέρονται:..... Ένορκες βεβαιώσεις με το ως άνω περιεχόμενο». Επομένως, συνέτρεχε και επί της προκείμενης περίπτωσης η διπλή αρμοδιότητα τόσο της Συμβολαιογράφου να συντάξει την ανωτέρω ένορκη βεβαίωση όσο και του κτηματολογικού γραφείου, το οποίο πρέπει να θεωρηθεί ότι εκπληρώνει κρατική λειτουργία υπό ευρεία έννοια (ΑΠ 1062/1992, ΝΟΜΟΣ), για να τη λάβει υπόψη ως νόμιμο μέσο απόδειξης της επικαλούμενης κυριότητας με χρησικτησία του τρίτου των κατηγορουμένων και, συνακόλουθα, ο ισχυρισμός που προβλήθηκε από τους κατηγορούμενους ότι δεν συντρέχει στην προκείμενη περίπτωση η αρμοδιότητα της αρχής ενώπιον της οποίας δίνεται η κατάθεση, για την πλήρωση της αντικειμενικής υπόστασης του άρθρου 224 παρ. 2 ΠΚ πρέπει να απορριφθεί.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζοντας με τους κατηγορούμενους - Ι Π του
 Γ και Θ Π του Ν κατοίκους
 Καρατούλα-Ηλείας-πλήρως εκπροσωπούμενους από τον πληρεξούσιο
 δικηγόρο τους Αντώνιο Μπαχούρο του Δ.Σ Ηλείας και παρόντες τους

κατηγορούμενους Ι Β του Δ και Μ συζ.
 Β κατοίκους Καράτουλα-Ηλείας

Απορρίπτει το κατ'άρθρο 352 Κ.Π.Δ αίτημα αναβολής της δίκης

Απορρίπτει το κατ'άρθρο 60 Κ.Π.Δ αίτημα αναβολής της δίκης

Κηρύσσει τους κατηγορούμενους ένοχους, του ότι: Στον Πύργο Ηλείας την 09-03-2011, τέλεσαν τα ακόλουθα εγκλήματα, ειδικότερα δε:

Α) Οι κατηγορούμενοι Ι Γ και Θ Π, ενώ εξετάζονταν ενόρκως ως μάρτυρες ενώπιον αρχής αρμόδιας να ενεργεί ένορκη εξέταση κατέθεσαν εν γνώσει τους ψέματα και συγκεκριμένα ενώ εξετάζονταν ενόρκως ως μάρτυρες ενώπιον της Συμβολαιογράφου Πύργου Μ Κ, προκειμένου να συνταχθεί η με αριθμό 5096/09-03-2011 ένορκη βεβαίωση, ύστερα από αίτηση των ιδίων, την οποία προτίθεντο να προσκομίσουν οι κατηγορούμενοι Ι Β και Μ Β ενώπιον του κτηματολογικού γραφείου Νέας Ερυθραίας- Κηφισιάς, κατέθεσαν τα ακόλουθα: "Είμαστε συγχωριανοί, γείτονες και φίλοι με τον Ι Β του Δ και της Σ και με την οικογένειά του και γνωρίζουμε από τον ίδιο ότι έχει από την θεία του Β Μ του Π και της Σ από το έτος 1986 περίπου δυνάμει ατύπου παραχωρήσεως ένα ακίνητο εκτάσεως 1092,52 τ.μστην θέση ΜΟΡΤΕΡΟ αγροτικής περιφέρειας Δημοτικής Ενότητας Ν. Ερυθραίας Δ. Κηφισιάς της Περιφ. Ενότητας Βορ. Αττικής, εκτός εγκεκριμένου σχεδίου πόλεως, εκτός ορίων οικισμού, εντός ΓΠΣ συνορευόμενο :.....Από τότε που του το έδωσε ατύπως η Β Μ του Π ο Ι Β το κατέχει συνεχώς και αδιαλείπτως μέχρι και σήμερα γενόμενος κύριος, νομέας και κάτοχος αυτού με χρησικτησία". Τα ως άνω, όμως, κατατεθέντα ενώπιον της παραπάνω Συμβολαιογράφου Πύργου ήταν ψευδή και οι κατηγορούμενοι τελούσαν εν γνώσει της αναλήθειας αυτών, καθόσον στην πραγματικότητα η Β Μ ουδέποτε προέβη σε οποιαδήποτε μορφής παραχώρηση του επίδικου ακινήτου προς τον Ι Β, ο δε τελευταίος δεν νεμόταν αυτό από το έτος 1986 και ποτέ δεν απέκτησε οποιοδήποτε δικαίωμα επ'αυτού, είτε με χρησικτησία είτε με άλλο τρόπο.

Β) Οι κατηγορούμενοι Ι Β και Μ Β, με πρόθεση, ενεργώντας από κοινού κατόπιν συναπόφασης, προκάλεσαν στους κατηγορούμενους Ι Γ και Θ Π, την απόφαση να εκτελέσουν την άδικη πράξη που διέπραξαν και συγκεκριμένα με φραστικές παραινήσεις, πειθώ και φορτικότητα, προκάλεσαν σε αυτούς την απόφαση να τελέσουν την αξιόποινη πράξη της ψευδορκίας μάρτυρα, όπως περιγράφεται ανωτέρω στην υπό στοιχείο Α πράξη, με απώτερο σκοπό να αποκτήσουν νόμιμο αποδεικτικό στοιχείο για την προσκόμισή του στο κτηματολογικό γραφείο Νέας Ερυθραίας για την καταχώριση στις πρώτες εγγραφές του ανωτέρω ακινήτου ως ανήκον στην κυριότητά τους.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε αμέσως στο ακροατήριο σε δημόσια συνεδρίαση.

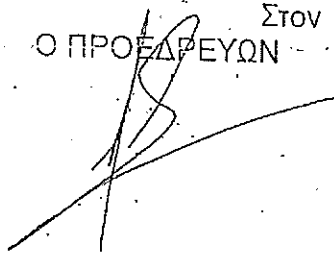

9

Στον Πύργο την 9η Μαρτίου 2017

Ο ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Μετά την απαγγελία της παραπάνω απόφασης

Ο Εισαγγελέας έλαβε το λόγο και πρότεινε να επιβληθεί σε κάθε κατ/νο ποινή φυλάκισης δεκαοκτώ (18) μηνών για κάθε μία πράξη και στέρηση πολιτικών δικαιωμάτων για ένα (1) έτος.

Ο συνήγορος υπεράσπισης της πολιτικής αγωγής συντάχθηκε με την πρόταση του Εισαγγελέα.

Οι συνήγοροι υπεράσπισης των κατηγορουμένων ζήτησαν να επιβληθεί στους πελάτες τους το ελάχιστο της εφεσίμου ποινής και προέβησαν αντιρρήσεις σχετικά με την αποστέρηση των πολιτικών δικαιωμάτων για ένα (1) έτος σε βάρος κάθε κατηγορουμένου.

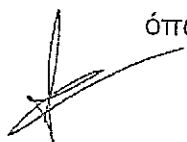
Στη συνέχεια το Δικαστήριο σε μυστική διάσκεψη στην οποία παραβρέθηκε και η Γραμματέας, κατάρτισε και σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο, δημοσίευσε την παρακάτω απόφασή του:

Επειδή οι πράξεις για την οποίες κηρύχθηκαν ένοχοι οι κατηγορούμενοι προβλέπεται και τιμωρείται σύμφωνα με τα άρθρα 1, 14, 16, 18, 26 παρ. 1^α, 27, 45, 46 παρ.1α, 51, 53, 57, 61, 63, 65, 68, 79, 94,224 παρ.2-1 και 227 παρ. 1 Π.Κ.

Επειδή το Δικαστήριο για την επιμέτρηση των ποινών που θα εφαρμόσει σύμφωνα με το διατακτικό, μέσα στα όρια που διαγράφονται με τα παραπάνω άρθρα, λαμβάνει υπόψη αφενός τη βαρύτητα του εγκλήματος που τελέσθηκε και αφετέρου την προσωπικότητα του καταδικασθέντα. Για την εκτίμηση της βαρύτητας του εγκλήματος το Δικαστήριο αποβλέπει α) στη βλάβη που επήλθε από το έγκλημα και στον κίνδυνο που προκλήθηκε από αυτό β) στη φύση, το είδος και το αντικείμενο του εγκλήματος, καθώς επίσης σε όλες τις περιστάσεις χρόνου, τόπου, μέσων και τρόπου που συνόδευσαν την προπαρασκευή και την τέλεση του και γ) στην ένταση του δόλου (ή τον βαθμό της αμέλειας) του υπαιτίου.

Για την εκτίμηση της προσωπικότητας του καταδικασθέντα το Δικαστήριο αποβλέπει, ενδεικτικά στο βαθμό της εγκληματικής διάθεσης του ενόχου που εκδηλώθηκε κατά την πράξη του και για την ακριβή διάγνωση αυτής α) στα αίτια από τα οποία ωθήθηκε προς τέλεση του εγκλήματος, στην αφορμή που δόθηκε και το σκοπό τον οποίο επεδίωξε β) στο χαρακτήρα του και στο βαθμό της ανάπτυξης του γ) στις ατομικές και κοινωνικές περιστάσεις και τον προηγούμενο βίο του και δ) στην κατά και μετά την πράξη διαγωγή του, ενδεικτικά δε, στη μετάνοια που επέδειξε και την προθυμία για ανόρθωση των συνεπειών της πράξης του.

Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 227 παρ. 1 του Π.Κ. και 61 Π.Κ., όπως ίσχυε κατά το χρόνο τελέσεως της αξιοποιήσιμης πράξεως, για την οποία

εχώρησε η καταδίκη των κατηγορουμένων, που είναι και η εν προκειμένω (άρθρο 2 του Π.Κ.) εφαρμοστέα, ως ευμενεστέρα αυτής, όπως διαμορφώθηκε μετά την τροποποίησή της από το άρθρο 1 παρ. 5 του Ν. 3327/2005, "στις περιπτώσεις των άρθρων 224 και 226 παρ. 1, αν επιβληθεί φυλάκιση ανώτερη από έξι μήνες, επιβάλλεται και στέρηση πολιτικών δικαιωμάτων για ένα έως πέντε έτη". Εν όψει της απολύτου διατυπώσεως της διατάξεως ταύτης, παρέπεται υποχρεωτικώς επιβλητέα από το Δικαστήριο η παρεπομένη ποινή της στέρσεως των πολιτικών δικαιωμάτων σε βάρος κάθε καταδικασθέντα σε ποινή υπερτέρα των έξι (6) μηνών για το αδίκημα της ψευδορκίας μάρτυρα ή αυτό της ψευδορκίας πράγματογνώμονος ή διερμηνέως. Συνακολούθως, καταδικασθείσης ήδη, εν προκειμένω, των κατηγορουμένων σε ποινή φυλακίσεως δεκαοκτώ (18) μηνών για το αδίκημα της ψευδορκίας μάρτυρα, νόμιμη συντρέχει περίπτωση επιβολής σε βάρος τους και της παρεπομένης ποινής της στέρσεως των πολιτικών τους δικαιωμάτων, η οποία και πρέπει, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, να ορισθεί σε ένα (1) έτος.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Καταδικάζει κάθε ένα κατηγορούμενο που κηρύχθηκε ένοχος σε ποινή φυλάκισης δεκαοκτώ(18) μηνών για κάθε μία πράξη.

Επιβάλλει σε βάρος κάθε κατηγορουμένου αποστέρηση πολιτικών δικαιωμάτων για ένα (1) έτος.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε αμέσως στο ακροατήριο σε δημόσια συνεδρίαση.

Στον Πύργο την 9η Μαρτίου 2017

Ο ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Μετά την απαγγελία της παραπάνω απόφασης, ο Εισαγγελέας πρότεινε να καταγνωσθεί σε κάθε έναν από τους 3ο, 4η κατηγορούμενους μία συνολική ποινή φυλάκισης η οποία συνίσταται σε ποινή φυλάκισης είκοσι έξι (26) μηνών κατ'επαύξηση της μίας εκ των δύο ίσων ποινών φυλάκισης των δεκαοκτώ (18) μηνών κατά οκτώ (8) μήνες από την άλλη ίση ποινή φυλάκισης.

Στη συνέχεια το Δικαστήριο σε μυστική διάσκεψη στην οποία παραβρέθηκε και η Γραμματέας, κατάρτισε και σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο, δημοσίευσε την παρακάτω απόφασή του:

Επειδή για τις στερητικές της ελευθερίας ποινές που επιβλήθηκαν σε κάθε κατηγορούμενο με την παρούσα απόφαση του Δικαστηρίου τούτου για

συρρέοντα εγκλήματα, πρέπει κατ' εφαρμογή του άρθρου 94 Π.Κ., να καταγνωσθεί σε κάθε έναν από τους 3ο, 4η κατηγορούμενους μία συνολική ποινή φυλάκισης είκοσι έξι (26) μηνών κατ'επαύξηση της μίας εκ των δύο ίσων ποινών φυλάκισης των δεκαοκτώ (18) μηνών κατά οκτώ (8) μήνες από την άλλη ίση ποινή φυλάκισης.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Καταγιγνώσκει σε βάρος των 3ου, 4ης κατηγορουμένων μία συνολική ποινή φυλάκισης είκοσι έξι (26) μηνών.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε αμέσως στο ακροατήριο.

Στον Πύργο, την 9η Μαρτίου 2017

Ο ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ

ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

H

Μετά την απαγγελία της παραπάνω απόφασης, το Δικαστήριο διάβασε τα ποινικά μητρώα των καταδικασθέντων που υπάρχουν στη δικογραφία σε σφραγιστό αδιαφανή φάκελο, ο οποίος αποσφραγίστηκε μετά την απαγγελία της περί ενοχής απόφασης, χωρίς το περιεχόμενο αυτών να καταστεί γνωστό στο ακροατήριο, παρά μόνο στους παράγοντες της δίκης, από τα οποία προκύπτει ότι, οι 1^{ος}, 3ος, 4η καταδικασθέντες δεν έχουν καταδικασθεί σε οιαδήποτε αξιόποινη πράξη, ενώ ο 2ος καταδικασθείς έχει καταδικασθεί αμετακλήτως μέχρι σήμερα για κακούργημα ή πλημμέλημα σε ποινή περιοριστική της ελευθερίας μεγαλύτερη του ενός (1) έτους με περισσότερες αποφάσεις.

Ο Εισαγγελέας αφού πήρε το λόγο, πρότεινε να ανασταλεί η ποινή φυλάκισης των δεκαοκτώ (18) μηνών που επιβλήθηκε στον 1ο κατηγορούμενο και η συνολική ποινή φυλάκισης των είκοσι έξι (26) μηνών που επιβλήθηκε σε κάθε ένα από τους 3ο, 4η κατηγορούμενους, για τρία (3) χρόνια, να μετατραπεί προς πέντε (5,00) ευρώ ημερησίως η ποινή φυλάκισης των δεκαοκτώ (18) μηνών που επιβλήθηκε στον 2ο κατηγορούμενο, να επιδικαστεί υπέρ της πολιτικώς ενάγουσας η αιτηθείσα χρηματική ικανοποίηση και να επιβληθούν τα έξοδα της δίκης ποσού διακοσίων (200,00) ευρώ σε βάρος κάθε κατηγορουμένου.

Ο συνήγορος υπεράσπισης της πολιτικής αγωγής ζήτησε να γίνει δεκτή η αιτηθείσα χρηματική ικανοποίηση.

Οι συνήγοροι υπεράσπισης των κατηγορουμένων ζήτησαν την αναστολή της ποινής φυλάκισης που επιβλήθηκε στους 1ο, 3ο, 4η κατηγορούμενους.

Στη συνέχεια το Δικαστήριο σε μυστική διάσκεψη στην οποία παραβρέθηκε και η Γραμματέας, κατάρτισε και σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο, δημοσίευσε την παρακάτω απόφασή του:

Επειδή κατά τις διατάξεις του άρθρου 99 παρ. 1 ΠΚ, «αν κάποιος, που δεν έχει καταδικαστεί αμετακλήτως για κακούργημα ή πλημμέλημα σε περιοριστική της ελευθερίας ποινή ανωτέρα του ενός (1) έτους, με μία ή με περισσότερες αποφάσεις που οι ποινές δεν υπερβαίνουν συνολικώς το ανωτέρω όριο, καταδικαστεί σε τέτοια ποινή που δεν υπερβαίνει τα τρία έτη, το δικαστήριο με την απόφασή του διατάσσει την αναστολή εκτέλεσης της ποινής για ορισμένο διάστημα, που δεν μπορεί να είναι κατώτερο από τρία και ανώτερο από πέντε έτη, εκτός αν κρίνει με βάση ειδικά μνημονευόμενα στην αιτιολογία στοιχεία ότι η εκτέλεση της ποινής κατά το άρθρο 82 ΠΚ είναι απολύτως αναγκαία για να αποτρέψει τον κατάδικο από την τέλεση νέων αξιόποινων πράξεων». Δεν επιτρέπεται η αναστολή των ποινών σε χρήμα. Αν επιβλήθηκε χρηματική ποινή σωρευτικός με ποινή στερητική της ελευθερίας μέχρι τριών ετών αναστέλλεται μόνο η τελευταία. Η αναστολή εφόσον υπάρχουν οι ως άνω προϋποθέσεις είναι υποχρεωτική για το δικαστήριο, εκτός αν τούτο με ειδικά αιτιολογημένη απόφασή του κρίνει ότι η εκτέλεση της ποινής κατά το άρθρο 82 ΠΚ, δηλαδή με την μετατροπή της ποινής, είναι απολύτως αναγκαία για να αποτρέψει τον κατάδικο από την τέλεση νέων αξιόποινων πράξεων. Επί ποινής φυλάκισης μέχρι τριών ετών πρέπει το δικαστήριο να ελέγξει και χωρίς αίτημα τη συνδρομή των προϋποθέσεων της αναστολής και να αιτιολογήσει ειδικώς την τυχόν αρνητική κρίση του (ΑΠ 710/2005 Ποιν. Δικ. 2005. 1279). Στην προκείμενη περίπτωση, από τα ποινικά μητρώα που είναι στη δικογραφία, αποδεικνύεται ότι οι 1ος, 3ος, 4η κατηγορούμενοι δεν έχουν καταδικαστεί ποτέ μέχρι σήμερα για οιαδήποτε αξιόποινη πράξη και εφόσον η επιβληθείσα ποινή φυλάκισης δεν υπερβαίνει τα τρία έτη, πρέπει να ανασταλεί για κάθε κατηγορούμενο η εκτέλεσή της ποινής για τρία (3) έτη. (άρθρ. 99 παρ.1ΠΚ).

Επειδή σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 82παρ1 Π.Κ. <<η περιοριστική της ελευθερίας ποινή, που δεν υπερβαίνει τα τρία έτη μετατρέπεται σε χρηματική ποινή ή πρόστιμο>>. Εκ της διατάξεως αυτής, και δη εκ της απολύτου διατυπώσεως της, προκύπτει ότι, επί περιοριστικής της ελευθερίας ποινής κατωτέρας των τριών ετών και εφόσον δεν συντρέχει περίπτωση αναστολής αυτής, κατά τη διάταξη του άρθρου 99 παρ.1 Π.Κ., πράγμα που υποχρεούται και αυτεπαγγέλτως να ερευνήσει το Δικαστήριο (Α.Π. 410/2002 Ποιν. Δικ. 2002, 958, Α.Π. 1057/2001 Π.Χρ. ΝΒ'357), είναι υποχρεωτική η μετατροπή της σε χρηματική ποινή ή πρόστιμο. Το ποσό της μετατροπής κυμαίνεται, σύμφωνα με τη διάταξη της παρ.3 του ίδιου άρθρου, μεταξύ -3- και -100- ευρώ, για τον ειδικότερο δε προορισμό του λαμβάνεται υπόψη η οικονομική κατάσταση του καταδικασθέντα. Εν όψει τούτων νόμιμη συντρέχει περίπτωση μετατροπής σε χρηματική της μη υπερβαινούσης τα τρία έτη, ποινής φυλακίσεως που επιβλήθηκε στον 2ο καταδικασθέντα-Θ Π, ο οποίος όπως προκύπτει από το δελτίο ποινικού μητρώου του, που βρίσκεται στην δικογραφία, έχει

καταδικαστεί για πλημμελήματα σε περιοριστική της ελευθερίας ποινή ανωτέρα του ενός (1) έτους, δεν συγκεντρώνει τις προϋποθέσεις για να τύχει του ευεργετήματος αναστολής της εκτελέσεώς της και πρέπει λαμβανομένων υπόψιν και των οικονομικών του όρων, το ποσό της μετατροπής να οριστεί στο ύψος των πέντε -5,00- ευρώ.

Επειδή η αίτηση της πολιτικώς ενάγουσας είναι νόμιμη και βάσιμη, πρέπει να γίνει δεκτή για το ποσό των εκατό (100,00) ευρώ για κάθε ένα από τους 3ο, 4η κατηγορούμενους και για το ποσό των σαράντα (40,00) ευρώ για κάθε ένα από τους 1ο, 2ο κατηγορούμενους, που κατά την κρίση του Δικαστηρίου είναι ανάλογο με την ηθική βλάβη που της προκάλεσαν οι πράξεις των κατηγορουμένων.

Επειδή σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 582 Κ.Π.Δ., κάθε κατηγορούμενος, ο οποίος καταδικάζεται σε ποινή, καταδικάζεται ταυτόχρονα με την ίδια απόφαση και στα έξοδα της ποινικής διαδικασίας, σύμφωνα δε με τις διατάξεις της υπ' αριθ. 123827/2010 απόφασης των Υπουργών Οικονομίας και Οικονομικών και Δικαιοσύνης, τα δικαστικά έξοδα επί αποφάσεων Τριμελούς Πλημμελειοδικείου, έχουν καθορισθεί στο ποσό των -200- ευρώ. Πρέπει, επομένως, εν όψει και της διατάξεως του άρθρου 373 Κ.Π.Δ., να επιβληθούν τα δικαστικά έξοδα, ποσού -200- ευρώ, σε βάρος κάθε καταδικασθέντα.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΑΝΑΣΤΕΛΛΕΙ τις παραπάνω ποινές φυλάκισης, ήτοι :

των δεκαοκτώ (18) μηνών που επιβλήθηκαν στον 1ο κατηγορούμενο-
II Γ

των είκοσι έξι (26) μηνών που επιβλήθηκαν σε κάθε έναν από τους 3ο, 4η κατηγορούμενους- I Β και M συζ. I, B για τρία (3) χρόνια.

ΜΕΤΑΤΡΕΠΕΙ την ποινή φυλάκισης των δεκαοκτώ (18) μηνών που επιβλήθηκε στον 2ο κατηγορούμενο -Θ Π σε χρηματική και καθορίζει για κάθε ημέρα φυλακίσεως το ποσό των πέντε -5,00 - ευρώ .

Δέχεται την αίτηση της πολιτικώς ενάγουσας.

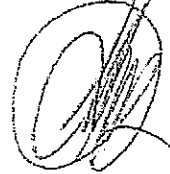
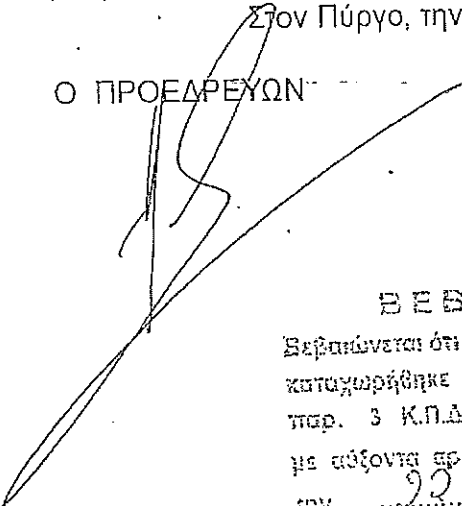
Υποχρεώνει τους καταδικασθέντες κατηγορούμενους να καταβάλλουν στην πολιτικώς ενάγουσα ως χρηματική ικανοποίηση, το ποσό των εκατό (100,00) ευρώ κάθε ένας από τους 3ο, 4η κατηγορούμενους και το ποσό των σαράντα (40,00) ευρώ κάθε ένας από τους 1ο, 2ο κατηγορούμενους .

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ σε βάρος κάθε καταδικασθέντα τα έξοδα της δίκης τα οποία ορίζει στο ποσό των διακοσίων (200) ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε αμέσως στο ακροατήριο.
Στον Πύργο, την 9η Μαρτίου 2017

Ο ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ

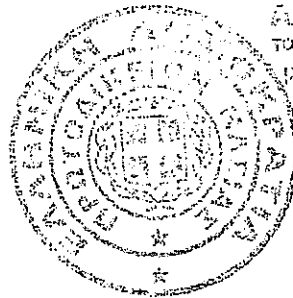
Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΒΕΒΑΙΩΣΗ

Βεβαιώνεται ότι η παρούσα απόφαση
καταχωρήθηκε στο κατά άρθρο 473
παρ. 3 Κ.Π.Δ., τηρούμενο βιβλίο
με αύξοντα αριθμό 314
την 22.03.2017
Πύργος 22-03-2017

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ
το οποίο θεωρήθηκε για τη νόμιμη σή-
μανση και την έκδοσή του σύμφωνα
με τη σειρά της παραγωγής του.
Πύργος 30-3-2017

Ο Γραμματέας

Νικόλαος Λύκουρας